

El pessebre perenne del sagrari

Us oferim un text sobre el Nadal. S'hi recorda que els Reis hi portaren or, encens i mirra. Què portem nosaltres al Nen Jesús?: El treball de cada activitat humana.

24/12/2007

“Dies de Nadal, principis de 1939. Renéixer i continuar, començar i seguir. En les coses materials, inèrcia és no canviar: no moure's allò que és quiet, no detenir-se allò que es mou. Però en les coses espirituals, seguir i

continuar no és mai inèrcia. Tornem a la mateixa, sempre a la mateixa: Déu amb nosaltres, Jesús nen; i nosaltres, guiats pels àngels, anant a adorar el Nen Jesús, que ens mostren la Mare de Déu i sant Josep. Per tots els segles, de cada extrem de la Terra, carregats i animats pel treball de cada activitat humana, aniran arribant reis al pessebre perenne del sagrari. Tingues cura i treballa, preparant la ofrena –la teva feina, el teu deure– per a aquesta epifania de cada dia” .[1].

L'adoració dels Reis, el Baptisme del Senyor, les noces de Canà: tres manifestacions de la divinitat del Verb encarnat, tres epifanies col·locades en el temps, però tenen gust d'eternitat, perquè Jesucrist és ahir i avui i sempre . [2]

En la bonica carta que encapçala la quartilla de *Notícies* del mes de desembre de 1938, poc més de deu

anys d'ençà de la fundació de l'Opus Dei, el nostre fundador contempla el Nen Jesús a Betlem. Després de reafirmar la definició de la vida interior que tantes vegades hem actualitzat en el nostre itinerari d'acostament al Senyor: començar i recomençar, sant Josepmaria Escrivà uneix el misteri de l'adoració dels Reis amb la tasca professional. Relaciona l'abast etern d'aquella ofrena amb la dimensió divina que poden adquirir les nostres ocupacions quotidianes.

Nosaltres som també, d'alguna manera, aquells reis que, guiats per l'estrella de la vocació, ens acostem a Betlem en el temps present, des de cada extrem de la Terra. Els Reis, que no són membres del poble hebreu, sinó gentils, anuncien aquesta convocació gran que serà l'Església, Poble de Déu. Venien d'Orient, de més enllà del Jordà. Herodes demanava on era el Rei dels jueus.

Els prínceps dels sacerdots i els escribes sabien que el Messies havia de néixer a Betlem[3], però no es prengueren la pena d'anar a saludar-lo. Herodes s'inquieta i tot Jerusalem amb ell[4]; tanmateix, tan sols aquests estrangers fan el viatge. Estimar és més que conèixer; amb saber no n'hi ha prou per arribar a Jesús.

Quaranta dies després del naixement, quan el Nen diví havia estat presentat al Temple, el vell Simeó proclamava la Salvació dels pobles i profetitzava a qui seria **llum per il·luminar els gentils i glòria d'Israel**[5]. Llum divina per a cada nació i, per això, glòria d'Israel.

Els pastors –hebreus– i els Reis –pagans– són els primers d'una gernació on ja no hi haurà diferència entre jueu i grec, entre esclau i lliure, entre home i dona[6] . Amb els Reis, comença a complir-se la profecia de

Simeó per als gentils. Nosaltres, segles després, formem també part d'aquest Poble convocat en la Nova Aliança. «Un poble d'entre els jueus i els gentils que es condensés en unitat no segons la carn, sinó en l'Esperit, i constituís un Poble de Déu nou»[7]. El pa de les ovelles perdudes de la casa d'Israel es fa pa per a tots[8] .

Els Reis porten or, encens i mirra. Què portem nosaltres al Nen Jesús? Ens acostem a Betlem carregats i animats pel treball de totes les activitats humanes.

Carregats

Carregats, perquè la feina dura, continua, exigent, és per a nosaltres càrrega. El treball, sempre vocació de l'home, amb el pecat es va tornar esforç, lluita i dolor. Amb la desobediència, va entrar la mort; mort que Crist va voler també patir. Nosaltres, com els Reis, portem mirra. Com Nicodem, portarem una

mixtura de mirra i sèver als peus de la Creu, prendrem el Cos i l'embolicarem en llenços, amb les aromes millors que puguem trobar: mirra[9] d'abnegació per amor a Crist i a les ànimes, d'amor a la Creu en la feina de cada dia, encara que costi i perquè costa. El treball nostre, participació en els patiments de Crist, és també bàlsam per curar, per netejar i alleujar les ferides tremendes que hem obert amb els nostres pecats en la Santíssima Humanitat. Res no va mancar a la Passió de Jesús per salvar-nos, però, perquè els seus mèrits se'ns apliquin, hem de completar en la nostra carn allò que falta als sofriments de Crist per al seu cos que és l'Església[10] . Alegria de participar en els patiments de la Creu perquè Crist es formi en cada membre del seu cos místic: afany d'ànimes, amor redemptor del cristià. Les nostres fadigues serveixen per a la salvació de moltes ànimes.

On és el Rei dels jueus?, Herodes demanava. A on anirem, carregats amb el nostre treball? Anirem al pessebre perenne del sagrari. Allí, com a fruit de la Missa –treball de Déu–, com a fruit de la Creu, hi és substancialment present.

El pa de vida, pa baixat del cel, pa per a la vida del món[11], ens està esperant ara en el pessebre del sagrari, on hi ha més humilitat, més anorreament que al bressol i que al Calvari. Els Reis van trobar Jesús a Bêt-lehem, que significa casa del pa. El gra de blat que morint donarà molt de fruit jeu sobre una mica de palla[12] . Anem al pessebre amb l'or del deseiximent dels èxits i dels fracassos, amb l'encens de les ganes de servir i de comprendre –caritat, puresa: flaire de Crist– i la mirra del sacrifici de cada dia[13].

Animats

Anem animats pel treball, perquè el treball és per a nosaltres camí per arribar a Jesús; és, d'alguna manera, el camí cap al pessebre: allí on neix el Verb encarnat, on Cels i Terra s'uneixen, al si de Maria i, després, en aquell bressol humil de Betlem. Allí anem nosaltres, que intentem d'unir treball i oració, oració i treball: el món amb Déu.

Anem amb bon ànim, a bon pas. La feina és, en efecte, i malgrat les dificultats que sempre comporta –i que algunes vegades tant ens fan patir–, vida, tasca, do, creixement, servei a Déu i als altres. Per això mirem de voler fer-la amb alegria, amb entusiasme: amb passió professional. El treball és, en aquest sentit, motor que impulsa. És bo sortir de casa amb desigs d'acomplir la tasca humana que constitueix la vocació professional i, alhora, ens ubica en la societat.

Ell és l'artèsà, el fill de l'artèsà[14] , el qui treballà trenta anys a Natzaret. És el Fill de Déu que transformà el pa en el seu Cos. Com li costà el treball de la creu! Abbá, no es faci la meva voluntat sinó la teva[15]; i aquesta submissió de la voluntat l'actualitzem cada dia quan el sacerdot, prestant-ne la veu i tota la seva persona al Senyor, actuant *in Persona Christi Capitis*, repeteix les paraules de la institució de l'Eucaristia: **Això és el meu cos entregat per vosaltres**. Així anem, carregats i animats, després de les empremtes de qui va pujar a Jerusalem amb el pes dels nostres pecats, animat per desigs de salvació, per desigs d'entrega.

Quam dilecta tabernacula tua, Domini virtutum! [16]. Anem, animats pel treball, al sagrari, al tabernacle, a la casa del Senyor de l'Univers, força de les nostres lluites de pau per aconseguir les virtuts. Li oferim

aquesta lluita a Ell, perquè no hi ha res de bo que hàgim fet que no vingui d'Ell. Què tens que no hagis rebut?, deia sant Pau[17] . Aquestes virtuts que hem tractat d'exercir en la feina són de Déu: la laboriositat –**el meu Pare no deixa de treballar, i jo també treballo**[18]–, la paciència, la responsabilitat, l'atenció de les coses petites, l'esforç per acabar, l'afany per fer créixer els altres i la humilitat per valorar la seva feina, l'alegria, el servei. En el començar i recomençar hi és la lluita per adquirir aquestes virtuts, hàbits operatius que forgen la nostra personalitat i, a poc a poc, ens identifiquen amb Crist.

Per estimar

En treballar nosaltres és Ell qui treballa, qui pateix i es lliura, qui estima. Anem cap a la casa del Pa, etern pessebre del sagrari on és el Fill únic del Pare, el Verb etern de Déu. A la patena, unint la nostra

tasca al pa –fruit de la terra i del nostre treball–; i en el calze, unint al vi –fruit de la vinya i del nostre treball[19] – la gota d'aigua de la nostra vida.

Tingues cura i treballa, diu sant Josepmaria. Una feina ben feta, amb atenció, amb molta cura. El treball que correspon al petit deure de cada moment: *fes el que cal i estigues pel que fas*[20]. Atenció, cura, preparació de la teva ofrena. Anem al sagrari que es troba a la parròquia, en una església pròxima al lloc de treball, o de camí; al sagrari d'algun oratori. Anem-hi per escurçar el temps fins a la propera Missa, preparant l'ofrena de la jornada amb l'atenció i la impaciència dels enamorats, amb la il·lusió de fer de cada dia una Missa, per encomanar els nostres familiars i amics, per sentir-nos estimats..., i per estimar! [21] . De manera molt especial, a l'hora de les proves o quan cal donar un nou pas, potser

més costós, cap a un abandó interior més gran, ha arribat el moment d'anar al sagrari a parlar amb el Senyor, que ens mostra les seves nafres com a credencials del seu amor; i, amb fe en aquestes nafres que físicament no contemplem, hi descobrirem amb els Apòstols la necessitat que Crist patís i així entrés en la seva glòria; aollirem més clarament la Creu com un do diví, entenent així aquella exhortació del nostre Pare: afanyem-nos a veure la glòria i la joia ocultes en el dolor[22] .

El sagrari és Betlem, casa del pa, sempre massa pobre per al Senyor. És Betlem perquè hi és amb la seva ànima, amb el seu cos, amb la seva sang i la seva divinitat [23], perquè s'ofereix, com a Betlem, a la nostra contemplació i a la nostra adoració. No anem a Ell amb les mans buides, sinó amb la feina ja feta i la que resta per fer. La Visita al Santíssim Sagrament és una pausa d'adoració:

Jesús, heus aquí en Joan el lleter; o també: Senyor, aquí és aquest desgraciat, que no et sap estimar com Joan el lleter[24]. Amb el nostre nom, li parlem de l'ofrena que li estem preparant: sóc el metge, l'obrer, el jutge, el mestre d'escola..., que vinc a donar-te allò que sóc i allò que faig; i a demanar-te perdó per allò que he deixat de fer. Anem a Ell amb els àngels i, com a Betlem, hi és santa Maria i hi és sant Josep. El pare i la mare de família porten els fills a saludar Jesús al tabernacle; el professional al col·lega; l'estudiant a l'amic, ensenyant amb l'exemple com la fe mou a anar a l'encontre del Senyor que ens espera.

Fe, puresa, vocació

Parenostre, Avemaria, Glòria. *Jo voldria, Senyor, rebre-us amb aquella puresa, humilitat i devoció amb què us rebé la vostra Santíssima Mare, amb l'esperit i fervor dels sants[25].*

Després d'adorar el Pare nostre del Cel, invoquem la Mare de Déu i mare nostra, perquè ens ensenyi a donar glòria amb la nostra vida a la Trinitat. Ella ens va donar el Cos de Jesús; Ella ens dóna Crist en l'Eucaristia. Les seves mans reberen l'or, l'encens i la mirra que els Reis oferiren a Jesús. A les seves mans es purifiquen les nostres ofrenes i també les nostres misèries.

Abrillanta l'or de la nostra fe, encén amb el seu amor matern l'encens de la nostra puresa i emplena d'aroma la mirra del nostre lliurament. Santa Maria manté viu el foc de la nostra fidelitat i del nostre apostolat. Amb ella donarem llum i calor. Serem llums de fe, de caritat ardent, llum divina que enllumena el camí cap a Betlem.

Anem cap aquesta última i eterna epifania divina, l'última revelació que descriu l'últim llibre del Nou Testament, escrit quan, d'una banda,

semblaven créixer les confusions doctrinals, amenaçant la veritat dels cristians, i, d'una altra, esclatava la primera persecució universal i sistemàtica contra l'Església.

L'emperador, una criatura de fang èbria de glòria humana, pretenia ser adorat com a Senyor i Déu. Però les ombres de glòria vana desapareixeran amb el riu d'aigua de la vida, clar com un cristall, procedent del tron de Déu i de l'Anyell. Els que veuran el seu rostre no necessitaran llums perquè el Senyor Déu enlluminarà sobre ells i regnaran pels segles dels segles [26].

Mentrestant, el fulgor diví es propaga com un incendi, de cor a cor: foc apostòlic que es nodreix de la fidelitat diària, amb la humilitat que persevera en la fe, amb el Pa que fa més ferma la puresa, amb la vocació enfortida en la Paraula, en l'oració. Or, encens i mirra. Fe, puresa i camí: tres punts intangibles que cada

setmana considerem amb el Senyor i que ens agrada comentar quan volem recórrer a l'ajuda de la direcció espiritual. Així recomencem, cada dia, cada setmana, preparant la nostra ofrena per a l'epifania de cada dia.

Guillaume Derville

[1] Cf. *San Josemaría Escrivá de Balaguer, Camino, edición crítico-histórica*, preparada per Pedro Rodríguez, 3ª ed. Rialp, Madrid 2004, p. 1051 (comentari al punt 998).

[2] Cf. *Hb* 13, 8.

[3] Cf. *Mi* 5, 1-3.

[4] Cf. *Mt* 2, 4-6.

[5] *Lc* 2, 34.

[6] Cf. *Gal* 3, 28.

[7] Concili Vaticà II, Const. dogm.
Lumen Gentium, n. 9.

[8] Cf. *Mt* 15, 24-28.

[9] Cf. *Jo* 19, 39.

[10] Cf. *Col* 1, 24.

[11] Cf. *Jo* 6, 35, 41, 51.

[12] Cf. Joan Pau II, *Missatge del Sant Pare per a la XX Jornada Mundial de la Juventut (Colònia, agost 2005)*, 26-VIII-2004, n. 3

[13] Cf. *Es Crist que passa*, nn. 35-37.

[14] Cf. *Mt* 13, 55; *Mc* 6, 3.

[15] Cf. *Mc* 14, 36.

[16] *Sal* 84 [83], 2.

[17] Cf. *1 Co* 4, 7.

[18] *Jo* 5, 17.

[19] Cf. Missal Romà, Litúrgia Eucarística.

[20] *Camí*, n. 815.

[21] Cf. *Forja*, n. 837.

[22] Mons. J. Echevarría, Carta pastoral als fidels de la Prelatura i cooperadors amb motiu de l'Any de la Eucaristia, 6-X-2004, a “Romana” 2004 (nº 39), p. 221.

[23] Cf. Concili de Trento, sessió XIII, Can. 1.

[24] Cf. Guillaume Derville, *Rezar 15 días con San Josemaría Escrivá*, Ciudad Nueva, Madrid 2002, págs. 71-72.

[25] Cf. *San Josemaría Escrivá de Balaguer, Camino, edición crítico-histórica*, preparada per Pedro Rodríguez, 3ª ed. Rialp, Madrid 2004, pág. 689 (comentari al punt 540).

[26] Cf. *Ap* 22, 1-5.

.....

pdf | document generat
automàticament des de [https://
dev.opusdei.org/ca-es/article/el-
pessebre-perenne-del-sagrari/](https://dev.opusdei.org/ca-es/article/el-pessebre-perenne-del-sagrari/)
(08/08/2025)